

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Kot je spomnil nedavni Generalni kongres¹, v zadnjih desetletjih družina zavzema posebno mesto med prioritetami Cerkve in zato tudi Prelature. V teh vrsticah bi se želel še enkrat na kratko zadržati ob tem tako nujnem in potrebnem apostolatu.

Očitno je, da danes mnogi ljudje na tisto, kar je v resnici božji načrt za zvezo med moškim in žensko, gledajo le kot na eno izmed možnih oblik in to celo postavljajo pod vprašaj kot nekakšen zastarel pojem. Kljub temu pa moramo biti polni upanja: luč resnice o družini je z božjo roko zapisana v človeško srce in zato si utira in si bo vedno utrla pot sredi viharjev.

Vsaka družina s svojim zagonom in hrepenenjem po edinosti na skupni poti »znova usmerja svet k zavezi moškega in ženske z Bogom.«² Ko pomislim na to dejstvo, mi na misel prihajajo besede svetega Jožefmarija: »Kristjanova naloga: utopiti zlo v preobilju dobrega. Ne gre za negativne kampanje niti za to, da bi bili proti čemerkoli. Nasprotno, gre za to, da živimo od potrditve, polni optimizma, mladosti, veselja in miru; da na vse ljudi gledamo z razumevanjem: na tiste, ki sledijo Kristusu, in na tiste, ki ga zapustijo ali ga ne poznajo. — Toda razumevanje ne pomeni neopredeljenosti niti brezbriznosti, temveč dejavnost.«³ Ne izgublajmo miru in energije s tarnanjem nad težavami, s katerimi se soočajo številne družine in celo družina sama kot institucija. Prizadevajmo si s srčnostjo in strokovnostjo ščititi ter spodbujati krščansko družino: nekaj, kar ni samo naše, temveč pripada Bogu ter rodovom, ki prihajajo in ki bodo prišli kasneje.

Družina in zakon sta pot svetosti: »Se smeješ, ker ti pravim, da si “poklican za zakon”? — Tako je, res si poklican.«⁴ To je poklicanost k svetosti, ki je sreča. Družina je rodni kraj ljubezni; je prvi kraj, kjer v našem življenju postane navzoča božja Ljubezen, onkraj tega, kar lahko sami storimo ali ne storimo: »Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil.« (1 Jn 4,19). Očetovstvo in materinstvo nam povesta, kdo smo, kdo vsak izmed nas je: božji dar, sad Ljubezni. Sredi množice težav, ki se lahko pojavijo v življenju neke družine, nas zavedanje, da smo mi in da so drugi božji dar, spodbuja, da jih imamo še bolj radi. Družba pa vselej potrebuje to brezpogojno ljubezen.

Danes je bolj kot v drugih obdobjih na vseh ravneh čutiti nujnost, da pomagamo družinam v težavah. Človek se ne rodi takšen, da bi že znal biti oče ali mati, mož ali žena: potrebno se je izobraziti in k temu pomagati tudi drugim zakoncem in staršem. Družine, ki pomagajo drugim družinam! Z izkušnjo, pridobljeno v družinskem življenju, je mogoče učinkovito sodelovati na neizmernem področju, ki ga predstavlja delo usmiljenja, ki se glasi *nevedne učiti*. Koliko je mogoče, brez da bi “delili nauke”, povsem naravno storiti za dobro pripravo bodočih zakoncev in za spremljanje nedavno poročenih ali tistih, ki se soočajo s težkimi trenutki! Poleg tega se lahko kdaj zgodi, da je družina, ki se je znašla v težavah, družina koga izmed vas; takrat bo čas za to, da odprete svoje srce in si pustite pomagati z isto preprostostjo, s kakršno ste prej pomagali drugim.

Širokosrčno pomislite tudi na to, kako pomagati tistim, ki se nahajajo v tako imenovanih iregularnih situacijah. Papež Frančišek je znova potrdil, da se nauk ne spreminja⁵, vendar pa je nujno, da bolje poskrbimo za te brate in sestre, ki jih je potrebno spremljati s pogledom, ki jim je bližji, s pogledom sprejemanja in razločevanja, ki jim bo ob pomoči božje milosti pomagal te situacije preseči.

Pomislite na Jezusov pogovor s Samarijanko (prim. Jn 4,1-45). Ta žena je kljub svoji oddaljenosti od Boga pričela moliti, ne da bi se tega zavedala: začela je govoriti z Bogom, ki ji je

¹ Prim. Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 21 in 31.

² Frančišek, Avdienca, 2. 9. 2015.

³ Sv. Jožefmarija, *Brazda*, 864.

⁴ Sv. Jožefmarija, *Pot*, 27.

⁵ Prim. Frančišek, Apost. spod. *Amoris laetitia* (19. 3. 2016), 300.

prišel naproti, kakor da bi jo slučajno srečal, in jo je počasi vodil ter naposled postavil njeno zgodbo v pravo luč. Samarijanka ne ostane sama s svojo ranjenostjo; istočasno ji svoj pogled namenja »Bog vse tolažbe, [ki] nas tolaži v vsaki naši stiski« (2 Kor 1,3-4). Gospod nas kliče, da bi bili za vse te ljudi — kljub naši osebni majhnosti in šibkosti — posredovalci njegove bližine in njegove tolažbe.

Vsekakor pa je koristno, da se skušamo ključnih vprašanj *lotiti prej*: »Naučiti se koga ljubiti ni nekaj, kar se da improvizirati (...). Dejansko se vsak človek pripravlja na zakon od rojstva dalje.«⁶ Naj vas spomnim, da je pri apostolskih dejavnostih z mladimi dobro spregovoriti o lepoti apostolskega celibata, pa tudi o poklicanosti k ustvarjanju krščanske družine, tako da se ustvarjalno dotaknemo različnih vidikov časa zaroke in zakona⁷: pričevanja družin, tečaji družinskega usmerjanja za samske, predavanja, posnetki, branje; dejavnosti za starše v šolah; sodelovanje v župnijah; spodbujanje pristočasnih aktivnosti, iz katerih lahko v prihodnosti izvirajo krščanski zakonski pari itd.

Tisti, ki se bolj neposredno ukvarjate z izobraževalnimi dejavnostmi, imejte v mislih to, da ima izboljšanje v vsaki družini pomnoženi učinek na družbo. Privlačnost krščanske družine se prenaša naprej: »Družine pričujejo z življenjem pa tudi z besedami govorijo drugim o Jezusu, posredujejo vero, prebujajo hrepenenje po Bogu in kažejo, kako lep je evangelij.«⁸

Tihemu in plodovitemu delovanju Svetega Duha priporočamo to umirjeno in ogromno družinsko nalogo. Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče,

Rim, 4. junija 2017, na slovesni praznik binkošti

⁶ Frančišek, *Amoris laetitia*, 208.

⁷ Prim. Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, 25.

⁸ Frančišek, *Amoris laetitia*, 184.